

Sygn. akt II K 443/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2019 r.

Sąd Rejonowy w Chojnicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Grażyna Drobińska

Protokolant: sekr. sądowy Paulina Feder

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2019 r. na rozprawie sprawy

A. D. (D.)

s. A. i M. z domu R.

ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 16 marca 2016 r. do 11 sierpnia 2016r. oraz w okresie od 31 maja 2017 r. do 20 listopada 2018r. w D. gm. C., przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 09.06.2015 r. do 04.02.2016r. kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w C.z dnia 25.08.2011r. w sprawie sygn. akt II K 757/11 za popełnienie przestępstwa określonego w art. 209 §1 kk, uchylał się od ciężącego na nim na mocy wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 06.03.2009r. sygn. akt III RC 56/08 obowiązku do płacenia świadczeń alimentacyjnych na rzecz córki M. L. (1) w kwocie 300 zł podwyższonych wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 11.04.2014r. sygn. akt III RC 93/14 do kwoty 500 zł miesięcznie przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości poczynając od 31 maja 2017r. wynosi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych tj. kwoty. 9.135,93 złotych

tj. o czyn z art. 209 §1 kk w zw. z art. 209 §1a kk w zw. z art.64 §1 kk

orzeka

- oskarżonego **A. D.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia tj. przestępstwa z art. 209§1 kk w zw. z art. 209§1 a kk w zw. z art. 64§1 kk i za to na podstawie art. 209§1 kk w zw. z art. 209§1 a kk w zw. z art. 64§1 kk skazuje go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,
- zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

UZASADNIENIE

Oskarżony A. D. jest ojcem M. L. (1), urodzonej dnia (...). Wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 6 marca 2009 roku, w sprawie III RC 56/08, oskarżony został zobowiązany do płacenia rat alimentacyjnych na rzecz swojej córki M. L. (1) w wysokości 300 zł miesięcznie (odpis wyroku k.20).

Następnie wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w C. z dnia 11 kwietnia 2014 roku, w sprawie III RC 93/14, wysokość alimentów na rzecz małoletniej M. L. (1) została podwyższona do kwoty 500 zł miesięcznie (odpis wyroku k.21).

W okresie od 09.06.2015 r. do 04.02.2016 r. A. D. odbywał karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczoną wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 25.08.2011 r. w sprawie sygn. akt II K 757/11 za popełnienie przestępstwa określonego w art.209§1 kk (odpis wyroku k.36).

W okresie od 16 marca 2016 r. do 11 sierpnia 2016 r. oraz w okresie od 31 maja 2017 r. do 20 listopada 2018 r. oskarżony nie interesował się losem swojej córki, nie płacił żadnych rat alimentacyjnych. Egzekucja komornicza okazała się bezskuteczna (odpis zaświadczenia komornika (k.2,25-26,53-54). Oskarżony narażał w ten sposób swoją córkę na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości poczynając od 31 maja 2017 r. wyniosła równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych tj. kwoty 9.135,93 zł.

M. L. (1) jest dzieckiem upośledzonym w stopniu lekkim. Chodzi na zajęcia rehabilitacyjne z powodu skrzywienia kręgosłupa. Matka małoletniej- M. L. (2) pozostaje w związku konkubenckim i ma na utrzymaniu jeszcze troje młodszych dzieci. Nie pracowała i nadal nie podejmuje pracy z powodu opieki nad dziećmi. W wymienionym okresie otrzymywała świadczenia w formie zasiłku rodzinnego na wszystkie dzieci, w tym na M. L. (1). Nadto matka małoletniej uzyskiwała zasiłki celowe na zakup żywności, zasiłek okresowy. Córka oskarżonego otrzymywała pomoc w postaci posiłków w szkole (informacja dyrektora (...) w C. (k.72-77).

Gdyby matka małoletniej M. L. (1) nie otrzymywała wymienionych świadczeń, nie miałaby możliwości utrzymania córki i zabezpieczenia jej podstawowych potrzeb (zeznania M. L. (2) k.16v-17,126-126v).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wymienione wyżej dowody oraz pozostały materiał zgromadzony w sprawie tj.: odpis zaświadczenia komornika (k.2,25-26,53-54,81-83), odpis decyzji Wójta Gminy C. (k.3-4,6-7,55-59,60-64), zaświadczenie (...) (k.9), zaświadczenie Wójta Gminy C. (k.10,69), zaświadczenie Starosty (...) (k.11,19), zaświadczenie PUP (k.12-13,85-87), odpis wyroku (k.19-20,36-38), zaświadczenie ZUS (k.29,68), karta karna (k.31-33), informacja dyrektora (...) w C. (k.72-77).

Oskarżony **A. D.** przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu w całości (k.104).

Sąd Rejonowy dał wiarę stanowisku oskarżonego, ponieważ znajduje ono swoje potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Przede wszystkim wskazać należy, że matka małoletniej- **M. L. (2)** wskazała, że ojciec dziecka nigdy nie płacił żadnych alimentów (k.16v-17,126-126v). Zeznała też, że utrzymuje się z zasiłków uzyskiwanych na dzieci, a alimenty na rzecz córki otrzymuje z Funduszu Alimentacyjnego.

W ocenie Sądu Rejonowego, zeznania świadka zasługują na przymiot wiarygodności. Są one szczere, konsekwentne i zgodne z dokumentami załączonymi do sprawy.

Wobec braku podstaw do kwestionowania Sąd uznał też za wiarygodne pozostałe dowody zgromadzone w sprawie tj.: odpis zaświadczenia komornika (k.2,25-26,53-54,81-83), odpis decyzji Wójta Gminy C. (k.3-4,6-7,55-59,60-64), zaświadczenie (...) (k.9), zaświadczenie Wójta Gminy C. (k.10,69), zaświadczenie Starosty (...) (k.11,19), zaświadczenie PUP (k.12-13,85-87), odpis wyroku (k.19-20,36-38), zaświadczenie ZUS (k.29,68), karta karna (k.31-33), informacja dyrektora (...) w C. (k.72-77).

W tym stanie sprawy wina oskarżonego A. D. nie budziła żadnych wątpliwości i polegała na tym, że w okresie od 16 marca 2016 r. do 11 sierpnia 2016 r. oraz w okresie od 31 maja 2017 r. do 20 listopada 2018 r. w D. gm. C., przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 09.06.2015 r. do 04.02.2016 r. kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 25.08.2011 r. w sprawie sygn. akt II K 757/11 za popełnienie przestępstwa określonego w art.209§1 kk, uchylał się od ciężącego na nim na mocy wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 06.03.2009 r. sygn. akt III RC 56/08 obowiązku płacenia świadczeń alimentacyjnych na rzecz córki M. L. (1) w kwocie 300 zł podwyższonych wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 11.04.2014 r. sygn. akt III RC 93/14 do kwoty 500 zł miesięcznie przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, przy czym

łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości poczynając od 31 maja 2017 r. wynosi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych tj. kwoty 9.135,93 zł. Swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art.209§1 kk w zw. z art.209§1a kk w zw. z art.64§1 kk.

Należy w tym miejscu wskazać, że dla przyjęcia odpowiedzialności karnej z art.209 kk nie wystarczy ustalenie, że sprawca nie wywiązuje się z nałożonego obowiązku. Konieczne jest ustalenie, że sprawca uchyla się od tego obowiązku. Przy czym z uchylanie się oznacza negatywny stosunek psychiczny osoby zobowiązanej do świadczenia. Zachowanie sprawcy musi być zatem umyślne i długotrwałe. Jednocześnie też wysokość zaległości w zapłacie świadczeń alimentacyjnych musi wynosić co najmniej wartość 3 świadczeń alimentacyjnych. Surowszej odpowiedzialności z art.209§1a kk odpowiada sprawca, który swoim zachowaniem naraził uprawnionego do świadczeń alimentacyjnych na niemożność zaspokojenia swoich podstawowych potrzeb życiowych.

Przy dokonywaniu oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd kierował się tym, że ocena każdego dowodu, również z wyjaśnień oskarżonego, jako pozostawiona sądowi orzekającemu, musi być dokonywana z przekonaniem, że oskarżony nie popełnił zarzucanego mu czynu. Dopiero, kiedy przeprowadzone dowody, ich ocena i wyprowadzone z nich wnioski, obalą owo przekonanie- można ferować wyrok skazujący. Stanowisko takie ma swoje uargumentowanie w treści art.5§1 kpk w związku z art.7 kpk, jako że przepisy tej ustawy uznają jedynie zasadę swobodnej oceny dowodów, będącej efektem rozważań całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego oraz nie różnicują dowodów od tego, w jakiej fazie postępowania i od kogo zostały pozyskane (wyrok S.A. w Lublinie z dnia 29.04.2009 r., II AKa 63/09).

W ocenie Sądu Rejonowego, oskarżony działał z rozmysłem i nie zamierzał wywiązywać się z nałożonego obowiązku alimentacyjnego. Z uzyskanych informacji od komornika sądowego wynika, że oskarżony nie uiścił żadnej z rat, a postępowanie egzekucyjne okazało się bezskuteczne.

A. D. nie cierpi na schorzenia, które uniemożliwiałyby mu podejmowanie pracy. W okresie wskazanym w akcie oskarżenia, nie był również zarejestrowany jako osoba bezrobotna. Zatem oskarżony miał obiektywne możliwości podejmowania pracy dla wywiązywania się z choćby najmniejszym stopniu z obowiązku alimentacyjnego. Tymczasem żadnych starań w tym zakresie nie poczynił. Nie składał również pozwu o ewentualne zmniejszenie wysokości zasądzonych wcześniej alimentów.

W okresie od 16 marca 2016 r. do 11 sierpnia 2016 r. oraz w okresie od 31 maja 2017 r. do 20 listopada 2018 r. małoletnia M. L. (1) mieszkała ze swoją matką –M. L. (2) i pozostawała na jej wyłącznym utrzymaniu. Córka oskarżonego jest dzieckiem upośledzonym w stopniu lekkim, korzysta również z rehabilitacji z uwagi na skrzywienie kręgosłupa. W tym czasie jej matka wychowywała i utrzymywała jeszcze troje młodszych dzieci. Mieszkała z partnerem, który zarabia miesięcznie około 1.600 zł. jedynie wypłaty świadczenia alimentacyjnego z Funduszu Alimentacyjnego pozwalały na zabezpieczenie podstawowych potrzeb życiowych M. L. (1).

Za popełnienie przestępstwa z art.209§1 kk w zw. z art.209§1a kk w zw. z art.64§1 kk Sąd Rejonowy skazał A. D. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

W przypadku oskarżonego Sąd potraktował jako okoliczność obciążającą jego dotychczasową wielokrotną karalność. A. D. był już wielokrotnie karany sędownie. Przede wszystkim za przestępstwa z art.209 kk. Oskarżony ma 31 lat. Zna obowiązujące normy społeczne i prawne. Zdaje sobie również sprawę z konsekwencji ich naruszania. Posiada on wykształcenie gimnazjalne. Jest kawalerem. Ma na utrzymaniu małoletnie dzieci.

Sąd Rejonowy uznał, że oskarżony nie zasługuje na wymierzenie mu kary o charakterze wolnościowym. A. D. w przeszłości odbywał już karę pozbawienia wolności. Kolejny czyn popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa.

W ocenie Sądu wymierzona kara wpłynie na oskarżonego wychowawczo i zapobiegnie powrotowi do popełniania przestępstw, zaspokoi również społeczne poczucie sprawiedliwości.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 624§1 kpk. Oskarżony nie posiada żadnego majątku, ani stałego dochodu. Stąd też Sąd doszedł do przekonania, że uiszczenie kosztów byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.